

# Test groenafval 'binnen de perken'

**Proef moet uitwijzen hoe huishoudens hun hoeveelheid groenafval terug kunnen dringen.**

door Loes Geerdink

„Het is gewoon heel leuk om te doen. Het wordt bijna een sport om zo min mogelijk afval in de grijze ton te gooien.” Ze zijn het roerend met elkaar eens, ook al hebben ze ieder voor een andere manier van groenafval scheiden gekozen. Ans de Ruijter gebruikt sinds een half jaar een zogenaamde Bokashi-emmer, Bas Assink en Marloes Besselink hebben al enkele maanden een compostvat in de tuin staan en Stephanie Beldhuis probeert een gootsteenvermaler uit.

Ze doen mee aan een proef van de gemeente Hengelo, die hiermee wil onderzoeken hoe ze inwoners het beste kan stimuleren zo min mogelijk etensresten en groenafval in de grijze container te gooien.

Een mogelijkheid is het gebruik van een gootsteenvermaler. In hoeverre dit iets oplevert, moet echter blijken uit onderzoek elders, want in heel Hengelo hebben negen huishoudens een vermaler in hun gootsteen; niet genoeg om te proberen er energie mee op te wekken.

„Toen ik werd gebeld over de vermaler, dacht ik 'ideaal, dan ben ik van die zoot af', vertelt Beldhuis die in een appartement woont en geen groene container heeft. „Daar heb ik ook niet genoeg afval voor”, verklaart ze. „Ik heb de grijze Otto in het schuurtje staan, want als je hem buiten laat staan, gooit iedereen er zijn afval in, nu met diftar. Maar daardoor stinkt het als een gek in het schuurtje.



Ik heb het etensafval twee keer weg gebracht naar de Wegtersweg, maar dan blijft die lucht zo lekker in de auto hangen.” Dat de vermaler niet alles oplost, ontdekte ze nog dezelfde dag. Stephanie wilde een halve rode kool die al een poos lag, vermalen. „Ik draaien. „Rrrrr, dat ging een poosje goed en toen: flats.” Ze gebaart hoe de resten kool in haar gezicht vlogen. De vermaler was vastgelopen en de gootsteen verstopt. Op de zaterdagavond van de Cham-

pions League finale. De installateur kwam desondanks langs om de boel los te draaien en de resten te verwijderen. Lachend: „Een vriendin van mij werkt bij RSS en die zei al: gootsteenvermalers: oh, mooi. Dat levert ons weer extra werk op.” Nu ze eenmaal door heeft wat wel en niet door de vermaler kan, is ze echter dik tevreden.

„Er moet dus wel een bijsluitertje bij: dit kan er wel in en dit kan er niet in”, concludeert Marloes na

■ De Bokashi-emmers van Ans de Ruijter (links achter), leiden tot de nodige vragen bij Bas Assink en Marloes Besselink (voorgond) en Stephanie Beldhuis (rechts achter). foto Emiel Muijderman

Stephanies anekdote. Om zich direct af te vragen: „Ik denk wel dat veel mensen dan zeggen 'daar begin ik niet aan'. Ze moeten wel een systeem ontwikkelen waar alles in kan.”

Marloes en partner Bas hebben gekozen voor een compostvat in de tuin. „Ik doe mee aan de proef omdat ik hetzelfde gemak wil als met de groene Otto”, meldt Bas.

„Ik ben geen geitenwollensok die elke week door het compostvat wil roeren en van alles toevoegt om het proces te versnellen.” Dus gaan tuinafval en etensresten, behalve vlees, bovenin het vat en wordt te zijner tijd het compost in de tuin verspreid, zodat de proef een reëel beeld geeft. „Je weet dat het merendeel van de Nederlanders liefst niks extra's

doet”, beseft Marloes. Tot nu toe bevalt het vat het stel uitstekend. Al vragen zij zich wel af of op den duur de tuin niet veel hoger wordt als ze er elk jaar een laagje compost over verspreiden. De Bokashi-emmers van Ans de Ruijter trekken veel aandacht. Het is een snelle methode om etensresten om te zetten in bodemverrijker. In een emmer wor-

## Minder gft levert tonnen op

Hengelo wil met de proef de hoeveelheid afval die wordt gestort terugdringen, zowel uit de grijze container met restafval als uit de groene Otto, want voor beide worden stortkosten betaald. Al is groen afval storten stukken goedkoper: 54 euro per ton tegenover 116 euro voor restafval.

Met name etensresten verdwijnen nog te gemakkelijk in de grijze ton. Dat is na invoering van diftar zelfs toegenomen van gemiddeld 46 naar 70 kilo per burger. Dit restafval wordt bij Twence verbrand terwijl het ook als compost kan dienen of er energie uit kan worden gewonnen door middel van vergisting.

Met 80.000 inwoners betaalt Hengelo jaarlijks ruim 649.000 euro stortkosten voor gft in grijze Otto's. Hengelo verwacht dat een besparing van 75 procent op het gft in de grijze Otto mogelijk moet zijn, dat zou bijna 557.000 euro opleveren. In 2012 werd bovendien 6,25 miljoen gft uit groen Otto's gestort, dat kost de gemeente nog eens 338.000 euro.

den speciale korrels aan de resten toegevoegd. Die zorgen dat het gaat vergisten. Als de emmer vol is, blijft deze drie weken staan, waarna het in de bodem kan worden verwerkt. „De groenten doen het goed”, constateert ze, na een blik op de enorme kolen in de tuin. „Of het echt veel beter is, weet ik niet, want het is de eerste keer dat we groenten in de tuin verbouwen.” Zij steekt overigens wel extra werk in de scheiding: „Ik heb wel alles heel fijn gemaakt.” De resten worden immers niet geheel omgezet, maar blijven zichtbare etensresten. „Ik heb nog wel gevraagd of daar geen ongedierte, zoals ratten op af komt. Maar dat wisten ze bij de gemeente niet. Dat moet ook uit de proef blijken.”